

klærede det for et Minimum. Jeg tror endvidere, at de Arbejder, her skulle gøres, maa fremskyndes noget mere, saa de ikke vare de 8—10 Aar, som angives. Den Tid, i hvilken vi leve, er ikke af den Art, at man tør tage Chancen for, at det varer længe, inden Uvejret bryder løs. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind herpaa.

Jeg tror, at det danske Folk vil være Regeringen taknemmeligt for den klare Vejledning, som er given gennem dens Forslag under Forstaaelse af, at der her ikke er Tale om nogen Partisag. Ordningen af Danmarks Forsvar har intet med partipolitiske Opfattelser at gøre. Man kan være radikal eller konservativ, Kristen eller Hedning og dog have samme Opfattelse af, at København maa sikres fra Landsiden. Jeg tror at turde sige, at disse Forslag af den store Del af Befolkningen blive betragtede som et alvorligt Forsøg, det første og største alvorlige Forsøg paa at vriste denne Sag ud af Partivælets Favntag. Det er blevet sagt, at nu skulle Vælgerne afgøre den Sag. Saaledes som dette er blevet sagt mange Gange ude i Landet, har man haft en Følelse af, at man siger det for at søge at vride Ansvar et fra sig selv. Dette ligger dog først og fremmest hos dem, der have Regeringen. Disse have nu taget deres Ansvar. Dernæst ligger Ansvar et hos os. Vi have en Vejledningspligt overfor Vælgerne. Thi det er jo dog faktisk ikke nok at skabe en Ordning, der har Vælgerne Tillid. Det have vi set ved Dannevirke. Den Ordning, der skabes, maa ogsaa *fortjene* denne Tillid.

Jeg vil sige i denne Forbindelse, at det har forbavset mig i meget høj Grad at læse, at mange anse de sagkyndige nærmest for at være Personer, der ikke skal tages Hensyn til, til Trods for, at man dog i det daglige Liv tager Hensyn til Sagkundskaben paa de forskellige Omraader, og til Trods for, at disse Mænd dog ogsaa maa have nogen Tillid til den Ordning, under hvilken de ville faa Ansvar et for Anvendelsen af Forsvarets dyreste Element, Folkets Sønner. Der er talt i denne Sal og udenfor den saa meget om Parlamentarisme, og der er talt meget, som viser, at man ikke rigtig er klar over den. Hvis man imidlertid tror, at man i de parlamentariske Lande intet Hensyn tager til Sagkundskaben, tager man ganske fejl. I England, i Frankrig, i Belgien, i Svejts og Norge, overalt handler man i den nøjeste Overensstemmelse med Landets Sagkundskab, naar det gælder Landets

Forsvar. Den engelske Krigsminister, der er en civil Mand, fremsatte for et Par Aar siden sit store Hærorisationsforslag, og han mødte da ikke sine Angribere med valne Talemaader eller politiske Fraser, naar de rettede saglige Angreb paa hans Forslag, men derimod med nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse; de ere ikke ret mange. Han sagde: „Jeg har til Assistanse haft de klareste Hoveder i den britiske Hær og den hjerteligste Samvirken med mine Kolleger i Krigsraadet. Derefter er det hele Spørgsmaal indgaaende behandlet af Forsvarskommissionen“ — der derovre bestaar vistnok udelukkende af militære —, „saa vi have for os ikke blot de militære indenfor Krigsministeriet, men ogsaa de mest udmærkede Officerer udenfor dette.“ Saaledes forsvarede en Minister i et parlamentarisk Land sine Forslag. Og nu kan jeg have al mulig Respekt for Skomager Sørensen fra Udby, men jeg tror dog, at paa disse Omraader have Mænd som den engelske Krigsminister mere Begreb om, hvorledes Sagen skal gribes an.

Jeg vil til Slut kun tilføje, at jeg kender ikke noget Land i nogen Verdensdel, hvor Repræsentanter for politiske Partier staa op og erklære, at deres Land hverken kan eller skal forsvares. Jeg har set paa Kortet, men jeg kan intet finde. Der tales om, at Danmark ikke skal vække Opsigt. Men intet vilde jo dog vække større Opsigt, end om vi realiserede denne Opfattelse, at vi hverken kunne eller skulle forsvare vort Land og enten, efter de radikales Forslag, klædte os i Pjalter eller, efter Socialdemokraternes Forslag, gik nøgne om. Det er dog den Slags Folk, der vækker Opsigt i det almindelige Samkvem. Latter og Foragt vilde være den naturlige Løn for saadanne Udslag af en forloren Kultur, samtidig med at det vil betyde en uhyre Svækkelse af det danske Folks hele indre Liv, en Fornægtelse af selve den demokratiske Idés inderste Princip, der er Selvhævdelse. (Afbrydelse af *Sabroe*). Jeg ved godt, at det gør det ærede Medlem ondt, alt, hvad jeg siger, men det kan ikke hjælpe. Sagen er den, at en Nations Livsvillie nu en Gang maa manifestere sig paa den Maade, Tiden og Forholdene kræve, hvor meget vi end kunne ønske disse Forhold forandrede, og hvor meget vi end maa og bør arbejde hen til at faa dem forandrede. Nej, det svage i det Forsvar, som vi kunne bygge op i dette Land, ligger ikke i, at vi ikke